

Køer, som Forholdene nu ere og med de Bedømmelsesregler eller rettere Mangel paa Bedømmelsesregler, som der hidtil har været, kan møde med 1 af 6 Køer, om hvilke man kan sige, at det er en pæn Ko, og derfor give vi Manden 5 eller 10 Kr., som vi kunne undvære, fordi han nu er trukket til Bys med den. Dette er dog et ganske underordnet Punkt, men jeg tror, som sagt, at det er mere rationelt at sætte Tallet til 4 end 6.

En anden Bestemmelse, som Landboforeningerne heller ikke skulle have Medansvar for, og som heller ikke har vundet Tilslutning her, i alt Fald kun hos enkelte, er den, at de Dyr, der have faaet Præmie, skulle blive til Brug i Landet i det mindste i to Aar fra Præmieringsdatoen; sælges de ud af Landet, skal Præmien betales tilbage. Jeg kan trods alle Indvendingerne ikke se andet, end at denne Bestemmelse er fuldt ud forsvarlig, men, som jeg sagde ved Forelæggelsen af Lovforslaget, jeg havde nok en Fornemmelse af, at den vilde møde Modstand. Hvorfor er det, vi lave Husdyrlov, samle Foreningsbidrag og Statsbidrag? Det er for at fremme Husdyravlen og Husdyrbruget og ikke for at fremme den enkelte Privatmands Opdrætterinteresser, saa at han kan faa et Stempel paa sine Dyr og faa en udmærket Salgsvarer ud af dem i Kraft af Skiltet. Det er blevet fremhævet, at det kan være ganske forstandigt at sælge et præmieret Dyr, naar det ikke er faldet saa godt ud, som man havde tænkt sig, da det blev præmieret. Men selv da synes jeg, at det er en ret rimelig Ting, at Præmien betales tilbage. Anledningen er dog ikke den, at Dyret har faaet Præmien ved en Fejltagelse, men den, at det sælges ud af Landet; naar Forudsætningen for Præmien er bristet ved, at et Salg ud af Landet har fundet Sted, er det en fuldt ud rimelig Begrundelse for, at Præmien betales tilbage.

Jeg skylder det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) at udtale min ubetingede Anerkendelse af den Maade, hvorpaa han tog mod Lovforslaget, og for den Forsikring, han gav med Hensyn til sin og sit Partis Villie til at støtte det paa dets videre Gang. Det ærede Medlem mente, at Vanskeligheden vilde komme til at ligge med Hensyn til Landboforeningernes Dyrskuer og Støtten hertil fra Statens Side. Han tænkte sig i denne Forbindelse Muligheden af, at man kunde tage fra Statsskuerne og maaske fra Hesteavlforeningerne og dermed hjælpe paa

Landboforeningernes Skuer, en Betragtning, som andre ogsaa have været inde paa. Jeg tror ikke, det vil føre til nogen Løsning, men jeg vil naturligvis ikke modsætte mig en Forhandling derom.

Det ærede Medlem fra Sønder Vinge (Rasmus Hansen) var meget kraftig i sin Udtryksform, han kaldte Lovforslaget Tilbageskridt og Tilbageskridt, han brugte tidt det Ord, og paa et vist Punkt savnede han endogsaa Ord for at kritiser Lovforslaget. Han mente, at Lovforslaget paa det paagældende Punkt var saadan, at man behøvede end ikke at bruge det stærke Ord, det var indlysende ud fra Lovforslagets egne Bestemmelser, at det var ganske og aldeles umuligt. Det var med Hensyn til Hingstkaaringsskuerne. Han siger der: „Der har forbavset mig meget, at den højtærede Landbrugsminister har kunnet foreslaa noget saadant. Denne Bestemmelse er saa uheldig og upraktisk, at den er ganske umulig, ja, den er saa umulig, at det slet ikke behøver nogen nærmere Paavisning. Maaske der senere bliver Lejlighed til at komme ind derpaa, men jeg hævder, at den er saa umulig, at det ikke behøver nærmere Paavisning.“ Jeg haaber ikke at jeg frister det ærede Medlem til at komme ind paa denne Paavisning. Jeg skal saa ganske lade dette staa ved sin Værdi. Jeg skal kun sige, at naar nu det ærede Medlem som Parti- og Løsgænger ordfører kommer ind i Udvalget og faar Materialet fra Landboforeningerne tilstillet, vil han se, at det, han her gaar saa kraftig til Felts imod, i et og alt er Landboforeningernes Forslag, i alt Fald saa afgjort i Hovedsagen, at denne Karakteristik: „umulig“, „umulig“, „umulig“, „saa umulig, at man end ikke behøver at paavise det umulige“, rammer Landboforeningens ledelse. Jeg har Ansvaret for Lovforslaget det er sandt, men det ærede Medlems Kritik rammer ogsaa Landboforeningernes Repræsentanter, og hvis jeg skulde tage det ærede Medlems stærke Kritik overordentlig nær — hvad jeg nu ikke gør —, maaske jeg beklage, at jeg skrev til Aarhus og ikke til Sønder Vinge, den Gang jeg skulde have Bistand til Forarbejderne til dette Lovforslag.

Det ærede Medlem (Rasmus Hansen) ankede ogsaa over Reglerne for Valget af Hingste- og Tyreskuekommissionerne. Jeg skal i og for sig ikke have det fjernest imod at gaa tilbage til de gamle Regler, men ogsaa her har jeg støttet mig til Landboforeningernes Henstilling, og jeg synes, den er velbegrundet. Jeg synes